

RUNE SKYUM-NIELSEN

NICKLAS BENDTNER
BEGGE SIDER

Politikens Forlag

INDHOLD

Prolog: Afkøling	7
KRUDTUGLE	15
VENTIL	29
AMAGERDRENG	43
AKADEMIET	64
RESERVERNE	79
DEBUTANT	89
VOKSENRÆKKEN	101
FØRSTEHOLDET	124
PATRIOTLÆRE	134
ENEGÆNGER	146
UDØDELIG	158
ULYKKE	170
GAMBLER	186
AFVEJE	216
FAMIGLIA	233
FÆDRE	249
TYSKTIME	261
WIEDERSEHEN	275
BUNDEN	289
HOVEDRENGØRING	318
NEDTÆLLING	333
INDHENTET	342
FODLÆNKEN	358
Epilog: Baghaven	373

AFKØLING

PROLOG – 2018

VI LANDER TIL tiden. Jeg gumler lidt ekstra på tyggegummiet. Synker, indtil trykket daler i ørerne. Den kommer tæt på nu. Uvisheden.

Jeg har mødt den før, masser af gange, bare aldrig på landsholdet. Selv småskadet eller et stykke fra kampformen er jeg blevet udtaget. Sådan var det, da Morten Olsen bestemte.

Stemningen på vej hjem fra Stockholm har været presset. De færreste har sagt noget, når jeg har kigget ned gennem rækkerne. Heller ikke dem, der burde være bombesikre på en udtagelse.

Nicolai Jørgensen og jeg sidder forrest til højre, og på den anden side af midtergangen har vi Kasper Schmeichel og Jonas Lössl. Det er os med de længste stænger.

De gutter, der virkelig må være på vippen, har isoleret sig så godt, som man kan, når man rejser skulder ved skulder. Bjelland kigger i sin telefon. Mike har lukkede øjne og nikker i takt til musikken. Noget med Kim Larsen, hvis jeg kender ham ret.

Og så er der Fischer. Han har smilet nonstop siden opgøret mod svenskerne i går aften. Der var ellers ikke meget at grine af, men hele hans underansigt skinner. Han ligner én, der ved, den er hjemme. I teorien er det muligt, for Fischer er bonkammerat med Kjær, og vores anfører er den eneste i truppen, som har trænerteamets fortrolighed.

Man må give Fischer, at hans talegaver kan et eller andet. Siden skiftet til FCK har han domineret på sportssiderne. Tre måneder med fast spilletid var simpelthen nok til at knevle sig med til VM.

FOR SIDSTE GANG gør jeg regnestykket op. Det burde være ligetil. Det er søndag den 3. juni i dag. Hareide ved, at jeg først er på 100 procent om fire, måske fem dage. Det har han vidst i en uge, lige siden jeg blev skadet med 18 minutter tilbage af den sidste kamp for Rosenborg inden VM-pausen. Alligevel siede han mig ikke fra, da 35 samme aften blev til 27. Det må betyde noget.

Lysken, den forbandede lyske, som har hæmmet mig siden biluheldet for ni år siden, føles allerede bedre. Den første scanning var en positiv overraskelse, og hvis jeg bevarer momentum, kan Hareide skifte mig ind i testen mod Mexico den 9. juni. Den 9. juni vil der stadig være syv dage til vores åbningskamp mod Peru.

Jeg skal bare være klar til at gå ind og score den 16. juni, ikke et sekund før. Det bliver ikke noget problem.

Ivan ringede, da vi skulle til at boarde. Han bekymrer sig altid. Det er langt fra alles måde at være agent på, men det er Ivans.

“Hvorfor fuck venter Åge ikke til i morgen? Ligesom han sagde, han ville? Hvorfor venter han ikke på din næste scanning?”

Ivans far er kroat, og hos hans forældre på Amagerbro kan de godt finde ud af at bande. Men de taler ikke bullshit. Han er reel, og det er en sjælden kvalitet i vores branche.

Jeg ved det heller ikke. Hvorfor er det, at Hareide vil trimme truppen, så snart vi ankommer til Kastrup og lufthavnshotellet? Hvorfor i dag i stedet for i morgen, hvor jeg skal scannes? Personligt tror jeg, at jeg kommer med lige meget hvad. Han behøver ikke en scanning for at træffe den rigtige beslutning.

PÅ DEN ANDEN side af bagagebåndet står Bjelland og glori i sin mobil. Jeg ser Hareide nærme sig. De veksler nogle ord, ikke mange, og ingen

af dem ser glade ud. Så glider Bjellands kuffert forbi på bagagebåndet. Vores eneste venstrebenede midterforsvarer griber efter den og udvandrer, helt uden at sige farvel. Hareide står længe og følger ham med øjnene.

Selvom det ikke burde være sådan, mærker jeg lettelsen tjekke ind. Bjelland er fyret, men jeg er her stadig. Det kan kun være positivt. Nede fra læggene summer det opad. Adrenalin. Jeg elsker adrenalin.

Det er synd for Bjelland, og også en smule uforståeligt, men det har jeg ikke tid til at tænke på. Lige nu gælder det om at nå over på hotellet til spillermødet. Det ville være en dårlig dag at komme daskende for sent.

Da jeg træder ind i konferencelokalet, sidder de fleste og venter. Nicolai, Fischer, Sisto og Yussuf er der. Braithwaite og Cornelius. Og Dolberg. Der er ikke plads til otte angribere plus Christian Eriksen i truppen. Det kan ikke lade sig gøre, ikke med det mindset, som Hareide og Jon Dahl opererer med.

Hareide er endnu ikke dukket op, men det er Jon Dahl. Vi får øjenkontakt. "Nicklas," siger han. "Kom med. Jeg skal lige bruge dig."

Så ved jeg godt, hvad klokken er slået. Og lige præcis. Ude på gangen står Hareide og venter. Hans skjorte er våd af sved. Det drypper fra hans næsetip, helt uhæmmet.

"Du skal ikke med, Nicklas. Vi tror ikke, du kan nå at blive parat."

Det svimler. Det giver slet, slet ingen mening. Da jeg tog til Rosenborg, lovede Hareide, at ... Jeg har lyst til at råbe ad ham, selvom jeg ved, at det ikke kan betale sig. Det har aldrig gjort mig noget godt at råbe ad mine trænere.

"Vi bliver overhovedet ikke enige. Men vi må hellere lukke den her," siger jeg.

Hareide tørrer sig om næsen, og jeg vakler tilbage i mødelokalet. Finder en ledig stol. Lytter, mens han opremser navnene på de fire vragede spillere. Mig, Mike, Bjelland og Peter Ankersen fra FCK. Hareides blik farer omkring. Som en flakkende lommelygte, der ikke aner, hvad den leder efter.

“Vil nogen af jer sige noget?” spørger han pludselig.

Mike ryster på hovedet. Jeg rækker en arm i vejret. Det får Hareide til at se endnu mere forkert ud. “Nicklas?” spørger han.

“Jeg vil gerne tale til holdet,” siger jeg. “Held og lykke. Jeg ville ønske, vi skulle gøre det her sammen, men sådan skal det altså ikke være.”

Der klappes lidt. Så rejser alle sig. Hareide rækker hånden frem, og jeg markerer et håndtryk, helt kort. Nicolai kommer hen. Vi skulle kæmpe om pladsen på toppen, nu har han mere eller mindre frit spil. Han ryster på hovedet med små bevægelser.

“Sikke noget pis,” hvisker han. Jeg vrister mig fri og giver lynkram til højre og venstre.

Nogen prikker mig på skulderen. Det er Jon Dahl.

“Surt show, gamle dreng,” siger han.

Ansigtet er rensat for ærgrelse. Jeg har oplevet ham på slap line. Vi ved ting om hinanden. Mig bluffer han ikke. Jeg lader den udstrakte hånd hænge i luften og baner mig vej ud til min kuffert. Jeg må væk herfra.

NEDE FORAN SPØRGER Schmeichel og Kvist, om vi stadig skal dele en vogn ind mod byen. Vi har alle tre lejligheder tæt på centrum.

“Fint med mig,” siger jeg og tager forsædet.

Kvist har varmet bæk det meste af foråret og må være pænt tilfreds med at klare cuttet. Jeg bliver nødt til at lufte min frustration.

“Jeg ville have været parat til Peru. Det er stensikkert,” siger jeg.

De svarer mere eller mindre det samme. At de sagtens forstår, hvis jeg ingenting forstår. Men de siger ikke så meget andet. De er begge med i spillerrådet og skal selvfølgelig ikke tage parti for den ene eller den anden. Fodboldspillere er så pissebange for at sige noget forkert, at de hellere siger ingenting. Jeg hader den del.

Motorvejsafalten damper. Bilens aircondition lyder som mors støvsuger. Den på Otto Liebes Allé 16. Jeg bliver nævnt i radioen. Det meste af nyhedsudsendelsen handler om mig. At jeg ikke er ud-

taget. Vi var fire, der trak nitten, men de andre omtales ikke med et ord.

Taxachaufføren fjerner blikket fra kørebanen og studerer mig. Måske er det medlidenhed. Hvad ved jeg? Jeg tror aldrig, jeg bliver klog på taxachauffører.

Jeg googler "black screen" og lægger det sorte billede op som en story på Instagram. Jeg er tom for ord, men føler lidt, jeg skal give livstegn til min kvarte million følgere.

Så skriver jeg til Philine. At jeg er nødt til at aflyse vores aftale. Hun har helt sikkert set det som en date af en slags, også selvom jeg kun akkurat har sendt Reanin tilbage til Los Angeles.

Det er sindssygt. Vi er knap nok halvvejs i 2018, men det har allerede været mit mest dramatiske år på kærestefronten, måske nogensinde, og jeg er træt af alt det drama. Også det, jeg selv kommer til at lave.

"Det er okay," skriver Philine tilbage. "Men du skal lige vide, at jeg havde arrangeret alt muligt sjovt og lækkert for dig."

VI KRYDSEK LANGE BRO. Jeg bliver sat af som den første, og symbolikken er tyk, da taxaen med de andre to forsvinder i den sløve søndagstrafik.

Temperaturen på vej op i den ældgamle elevator er næsten som i en sauna, men det bliver varmere endnu. Det koger på femte sal, og en mur af hede omslutter mig, da jeg åbner døren ind til lejligheden. Jeg krænger T-shirten over hovedet og kyler den hen ad gulvet. Så åbner jeg vinduerne og begiver mig op til hemsens indvendige trappe, åbner lågen til vinkøleskabet. Kolde dampe flyder mod min brystkasse og den nye løvetatovering, smyger sig om min nakke og skuldre. Jeg bliver stående i et par minutter, selvom jeg har bestemt mig.

Nede i køkkenet finder jeg optrækker og glas. Der er intet spiseligt i skufferne, men det gør mig ikke så meget. Jeg er ikke sulten. Jeg er tørstig.

Midt på det runde spisebord er slikket i slikskålen smeltet til en

sødligt lugtende masse. Jeg opgiver at blive siddende, så overdrevet varmt er det. Under vinduespartiet, det, der peger ud mod vandet, finder jeg træk. Jeg slår mig ned på plankegulvet. Ved siden af den irrede bronzeskulptur, som jeg købte i dyre domme af Carolines kunstnerveninde. Det var dengang, hvor vi lige var blevet kærester. Amagerdrengen og baronessen. Skulpturen forestiller en kvinde i havfrueagtig positur. Hun er næsten nøgen, men også kun næsten. Dengang sagde Caroline, at den lignede hende. At det var derfor, jeg skulle slå til.

Jeg trækker Montrachet op. Domaine Ramonet, en af verdens bedste flasker hvidvin. På nettet står den i 25.000 kroner, men jeg er connected og kan springe melleghandlerne over. Årgangen er 2009. Året, hvor det hele vendte for mig og min karriere.

Jeg puffer til glasset, som triller hen over gulvplankerne. Jeg drikker direkte af flasken. Alkoholens stryger til hovedet, og efter 20 minutter er Montrachet væk. Jeg kommer på benene. Mærker intet til min lyske, da jeg tager trappen i fem store skridt. Champagneskabet holder 7,0 grader celsius. Den bedste temperatur at opbevare bobler i. Det bliver en Krug.

Tilbage på min plads stopper jeg så mange poser snus ind under overlæben, at det svier i tandkødet. Finder min mobil frem. Den har været på lydløs, siden vi kørte ind mod byen. Nu er der 67 ubesvarede opkald, +200 sms'er og +100 WhatsApp-beskeder. Jeg scroller igennem sms'erne. En af dem er fra Morten Olsen:

“Kære Nicklas. Ingen ord kan trøste dig lige nu. Men så igen: Husk at jeg fik tre slutrunder efter jeg fyldte 30.”

Jeg ved ikke, om det er så ligetil. Mine ben er ikke, hvad de har været, og måske er der færre år i dem, end jeg har lyst til at sige højt. Måske ligger mine slutrunder bag mig. Måske var det her den sidste. Hvis det passer, er det ubærligt at tænke på.

Simon Kjær har også skrevet. At jeg vil blive savnet i Rusland, både på og uden for banen. Han slutter af med en trist smiley og et tilbud om at snakke i telefon sammen, men jeg gider ikke snakke med nogen lige nu.

Jeg kan se, at Ivan har kimet mig ned. De journalister, der kender til mit nyeste mobilnummer, har selvfølgelig også gjort forsøget. Mange af mine holdkammerater, tidligere og nuværende, har skrevet. Mange af mine flings gennem årene synes, at det er synd for mig. Ingen af ekskæresterne har givet lyd. Hverken Julie, Amy, Reanin eller Natasja. Natasja fryder sig med garanti. De andre ved jeg ikke med.

En bloggerpige, som jeg aldrig har mødt in real life, inviterer mig på ferie til Caribien med alt betalt. Ellers tak. There's no such thing as a free lunch, som de siger i London. Slet ikke, hvis man hedder Nicklas Bendtner. Det tog sin tid, men så meget har jeg da lært. På den hårde måde.

JEG GÅR UD og plasker koldt vand i ansigtet, sætter mig ned på lokummet og kigger mig omkring. Selvom jeg købte lejligheden i 2013, mangler her stadig noget finish. Det var min fars vens entreprise, deres ansvar. Det gik galt, som alt andet imellem os. Min far blev svag, da pengene blev store. Og jeg blev for glad for det liv, der fulgte med pengene. Jeg har igen den dér lyst. Jeg vil rejse tilbage i tiden og slå den unge knægt i hovedet med en hammer. Få ham til at fatte, hvad det er for en chance. At han står med noget specielt, noget, han skal passe på.

Væsken stiger i mine øjne. Alt det slemme fra de sidste mange år popper op i mine tanker. Hulter til bulter, som da jeg fik mit breakdown i lufthavnen i Los Angeles.

De andre har deres sidste friaften inden VM, og jeg sidder på kummen og tuder. Jeg har knoklet for det her i halvandet år. Jeg flyttede til en lille by højt oppe i Norge for at starte på en frisk. Og hele tiden så jeg VM som min gulerod. Den, der skulle gøre sliddet værd. Det var drømmen om Rusland og landsholdstrøjen, som motiverede mig til at lave om på alt. Til at droppe genvejene, til at vælge den svære og uglamourøse omvej, den, som alle kunne respektere mig for at tage.

Hvad skal jeg sige til folk? Til Nicho? Dem, der er blevet ved med at tro på mig? De må alle være frygteligt skuffede.

Denne gang vil jeg gå om bord i noget rødt, men jeg er så stang-Bacardi, at jeg ikke helt husker, hvad de forskellige druer og årgange står for.

Hvad ved jeg? Jeg ved, at der snart ryger en flaske mere.

I aften kan det hele være lige meget.

‘Men i morgen,’ tænker jeg, ‘i morgen skal du bestemme dig, Nicklas. Du skal bestemme dig for, hvem du fremover vil være. Om du vil tilbage og være den gamle Nicklas. Ham, du kender alt for godt. Eller du vil blive ved med at prøve. Om du fortsat vil være den nye Nicklas.’

KRUDTUGLE

1988-2001

DER TRILLER MANGE tårer, når jeg skal afleveres i vuggestuen. Og det er min mor, der lægger kinder til. Hun synes, det er frygteligt at overlade sin lille søn til nogle mere eller mindre fremmede mennesker.

“Det var ikke for at give mit barn væk, at jeg blev mor.”

Den slags siger hun til alle, der gider lytte.

Selv ser jeg helt anderledes på sagerne. Så snart jeg har fået min flyverdragt af, er jeg ude af starthullerne. Hele tiden er der noget, der skal opleves. Legetøj, der skal prøves, klatrestativer, der skal besejres.

Jeg kan kravle, fra jeg er seks måneder, og så snart jeg begynder i vuggestuen, lurer jeg de store børn af. Efter en uge gør jeg som dem. Jeg rejser mig op og går. Jeg er 10 måneder på det tidspunkt.

Vuggestuen keder mig. Men så en dag står lågen åben. Pivåben ud til resten af verden. Ingen af pædagogerne har set noget, og da jeg når enden af Gammel Skovvej, drejer jeg til højre ad Saltværksvej. Jeg når at træde ud på vejbanen, før nogen kalder mit navn. Eller kalder og kalder. Det er min mor og far, der hopper og skriger og vifter med armene ovre på den anden side. Dagen efter kommer der en mand og sætter en ekstra slå på lågen.

Da jeg bliver fire og går i børnehave, gennemfører jeg flugten.

Ned til Saltværksvej, over vejbanen, om hjørnet til Banevænget og hen til vores hus og banke på døren. Min mor hviner, da hun åbner.

Det ender selvfølgelig med, at nogen kommer og sætter et hegn op omkring børnehaven.

Alt det her kan jeg ikke selv huske. Men jeg har hørt det så mange gange, at en masse små film er blevet til i mit hoved. Det er især min flugt fra vuggestuen, der bliver ved med at forfølge mig. Min mor siger, at hun fortæller historien, fordi hun ikke kan lade være.

“Hvis du først har sat dig noget for, så har du også gennemført det,” siger hun.

DER ER NOGLE ÅR, hvor min mor og far dårligt tør tage mig med, når de skal besøge venner og familie. Hvis de slipper mig af syne, ødelægger jeg et eller andet. De siger, jeg splitter alt ad. Og sådan er det. Jeg har krudt i røven, og jeg kan overhovedet ikke finde ud af det med at sidde stille. Hvis ikke der sker noget, får jeg noget til at ske.

Da min mor tager mig med til Málaga, bliver jeg væk i lufthavnen. Og da vi er i Legoland, efterlyses jeg over højttaleranlægget. Bagefter aflyser mine forældre et besøg hos deres venner i USA. Min mor er fuldstændig sikker på, at jeg vil forsvinde fra dem. Og hvis det sker i USA, så har vi for alvor balladen. Derovre skulle børnelokkerne nemlig stå på spring. Måske har min mor en pointe, for jeg har kridhvidt hår, blå øjne og et kæmpesmil, der ikke bliver sparet på. De kalder mig en charmetrold.

Jeg begynder til håndbold, til ishockey og til svømning, dyrker rullehockey, basket, udspring og bordtennis. Og hvad har vi ellers? Jeg er mere eller mindre bedst og hurtigst til det hele. Inden jeg er fyldt tre år, står jeg alene ned ad en sort løjpe et sted i Sverige. Snart efter lærer jeg at køre baglæns. Jeg glider lige så hurtigt baglæns, som de andre børn glider forlæns på deres ski. Selv svenskerne er målløse.

Det er svært at forklare, og det lyder super selvfedt, jeg ved det godt, men sådan bliver det ved med at være. Når jeg lige har gennemskuet, hvad det er, de andre gør, kan jeg gøre det bedre selv. Som regel

uden at øve mig. I friluftsbadet laver jeg saltomortaler fra 10-meter-vippen i første forsøg, både forlæns og baglæns, og min far bliver så imponeret, at han står og peger på de andre børn og deres forældre.

“Så I lige det?” spørger han uden rigtigt at spørge.

Hjemme hos os er janteloven et fyord. På vores køleskab hænger ligefrem en seddel, der skal minde os om det. “Familien Bendtner’s 15 bud:” står der.

“Du skal tro, du er noget,” lyder første bud.

“Tro på, du kan, hvad du vil. Kan du ikke, er det, fordi du ikke vil,” lyder nummer to.

Jeg kommer aldrig længere, men det er også de vigtigste øverst.

Da min mor bliver gravid og venter min lillebror, kigger de andre voksne på hende med en blanding af overraskelse og ærefrygt. “Tænk nu,” siger de, “tænk nu, hvis I får endnu en som Nicklas.”

Det sker ikke, og det er mine forældre vist ret godt tilfredse med. Jannick er helt anderledes, og det kan alle og enhver se. Da han bliver stor nok, rykker han ind på mit værelse. Det er ikke fedt at skulle dele pladsen, men vi får en køjeseng, hvor jeg kan sove ovenpå. Det er sejt nok. Jeg kan godt lide, når der sker noget nyt.

Den første aften falder Jannick i søvn med det samme. Det bliver han ved med at gøre. Jeg ligger vågen, så længe som jeg overhovedet kan. Nogle gange holder jeg den kørende, til det bliver lyst. Hvorfor ved jeg ikke, men det hjælper ikke, at min mor og far kigger ind og siger “luk øjnene” til mig. Så spærrer jeg dem op. Alt hvad jeg kan, så længe jeg kan.

I mørket kan jeg skimte nogle grønne væsner. De stirrer tilbage fra de plakater, som jeg har hængende. Jeg er ret glad for Batman og helt vild med Ninja Turtles. Jeg har alle byttekort med dem, og jeg har både fået en Raphael-dragt og en Michelangelo-dragt i fødselsdagsgave. Hver morgen plager jeg om lov til at tage udklædt i børnehaven. Det lykkes kun til fastelavn.

Turtles siger sjove og flabede ting, mestrer alverdens former for kampsport, og så kan de forsvinde for øjnene af deres fjender. Ligesom Batman har de en slags superkræfter, og det er noget, der tæ-
n-

der mig. For superkræfter kan jeg aldrig få. Lige meget hvor god jeg bliver til sport, så er der grænser, og det må være dem på den anden side af grænsen, som man drømmer om at blive som. Dem, som man virkelig kan se op til.

Det er først senere, meget senere, at jeg fanger den med deres navne. At Raphael, Michelangelo, Leonardo og Donatello er opkaldt efter italienske kunstnere. Den slags ekstralag kommer jeg til at sætte pris på som voksen, men som dreng rager det mig en papand.

Når mor laver mad, og far er på værkstedet, ser vi tegnefilm. Hun ved altid, hvornår der er reklamepause, for så kan man høre Jannick skribe. Det gør han, fordi jeg kilder eller gør noget andet irriterende. Jeg driller af ren og skær kedsomhed. Når jeg keder mig, går det ud over nogen. Det er sådan, det er. Jeg ved ikke, om jeg ligefrem er ond som barn, men jeg kan ikke styre det. Jeg er ekspert i at finde andres svage punkt og bore i det.

Jannick gør det ikke nemt for sig selv. Selvom jeg elsker ham af hele mit hjerte – det gør jeg stadig, tro mig – så er vi på mange måder som nat og dag. Han er stille, jeg larmer. Han er pligtopfyldende, jeg er fræk. Han er disciplineret, jeg er utæmmelig. Han går til spejder, jeg mobber ham med det. Og selvom han dyrker karate og på lyntid bliver en af landets bedste, er det mig, der lover alle i skolegården bank. De skal bare tænke på at krumme et hår på hans hoved ... Ingen skal drille min lillebror, det er mit privilegium, og sådan er det også med mine venner. Jeg må gerne drille dem, men det er der ingen andre, der må. Og hvis de er ved at få tæsk, træder jeg altid til og hjælper. Det er et princip, som kommer til at give mig nogle problemer gennem årene.

MIN MOR er fra Kastrup. Hun er en af de mest kærlige mødre, du kan ønske dig, og hun har et enormt hjerte for os drenge. Mig, Jannick og min far. Uanset problemerne på arbejdspladsen, familiekonflikterne, eller hvad der lige måtte være i vejen, sørger hun altid for os. I hendes bog er vi verdens centrum.

Når mødre som min mor optræder på tv, sidder folk sikkert og tænker:

“Hold kæft, den mor ville jeg gerne have haft.”

Min mor er sådan en mor. Det er derfor, hun kan huske alle historierne om mig. De betyder meget for hende, og jeg tror, det er lidt det samme, når det går mig skidt. Så får hun det også skidt, og så får jeg dårlig samvittighed.

Min far er ikke fra Kastrup, men fra Sundbyvester Plads. De mødtes i Amager Centret midt i 1980'erne. Han inviterede hende med til sin fødselsdagsfest, og snart efter sad de til rejemadder og hvidvin hos min farmor og farfar. Min mor siger, at de var så flinke, at det gjorde hende tryk ved min far. Der havde gået nogle historier om ham, ligesom der går historier om mig. At han var familiens sorte får og lidt af en slambert. En trussetyv, en hustler og kåret til Mister Amager. Men på en måde beviste hans forældre, at han kom af noget godt.

Det er helt typisk, at folk fra Amager finder sammen og bliver boende på Amager. Men det betyder ikke, at amagerkanerne er en stor og lykkelig enhed. Set udefra er vi dem fra Lorteøen, men set indefra kan vi være lige så opsplittede som alle andre. Vi taler om dem fra Kastrup, Tårnby, Vestamager, Amagerbro og Sundby. Og dem fra Dragør, selvfølgelig.

Min mor har aldrig kunnet fordrage dem fra Dragør. Derude, hvor alle piloterne og deres stewardesser spiller høje i hatten. Det er helt sikkert ikke blevet bedre af, at min far er flyttet derud med en ny dame.

Dragør er nok det eneste sted på Amager, hvor jeg tør stille en Audi i mere end et par dage i træk. Selv i Kastrup eller Sundby kan den være væk på nogle timer. Det er sådan, det er.

Herude kan vi godt være nogle slyngler. Det ved jeg alt om. Jeg var selv en slyngel i mine teenageår, og jeg var det med mine venner fra way back. De fleste af mine venner er fra way back.

Det er mere eller mindre de samme drenge, som jeg stadig følges med. Vi har holdt fast i hinanden gennem alle årene, og der er

mange, der mener, at de skulle have stoppet mig. At det også er deres skyld, når jeg er endt i noget rod.

Når folk lukker den slags ud, så aner de ikke, hvad de snakker om. Hvis du lærer mig at kende som barn, som teenager og som ung udlandsprofessionel, vil du fatte, at jeg træffer mine egne beslutninger. Også når de kan virke totalt uforståelige for alle andre. Og mig selv få minutter, timer eller dage senere.

Kommer man fra Amager, taler man ligesom folk fra de københavnske stenbroer. Jeg gør i hvert fald, og når danskere spørger mig, hvor jeg er fra, svarer jeg aldrig København. Jeg svarer altid bare Amager. Jeg elsker at høre mig selv sige det, for de fleste, jeg render ind i, synes, at Amager er noget af det værste. Når jeg siger Amager, har tonen i deres grin med at skifte. Det knækker ligesom over, mens de tjekker, om jeg joker, eller hvad det lige handler om. Når de fatter, at jeg er helt seriøs, kommer den: "Men Amager er jo faktisk også et fint nok sted, ik'?" Det fejler aldrig.

Jeg kan stadig lide at være Amager-stolt. Det er svært at sige, nøjagtig hvad det handler om, men som jeg husker det, så bakkede vi altid hinanden op, når vi rendte rundt og lavede ballade. Vi passede på hinanden. Og en spade var en spade. Det sammenhold kan jeg godt savne.

I DET MESTE af 1990'erne har min far en skomagerbiks ovre på Saltværksvej. Min mor sidder på kontor hos SAS tæt ved lufthavnen. Det har hun gjort, siden jeg kom i vuggestue. Før det var hun instruktør i et fitnesscenter på Frankrigsgade. Form & Figur.

Efter at mine forældre blev husejere, har pengene været små. Lånet æder det hele op. Det er ikke noget, jeg gætter på, det er noget, jeg ved, for de taler tit om det. Den rene elendighed er det heldigvis ikke, og de sparer så meget, at der både er råd til at komme på sommer- og vinterferie.

Om sommeren bor vi i min morfars og mormors lejlighed på Gran Canaria. Den ligger lige bag Sunwing, som er et rigtig danskerhotel.

Jannick og jeg elsker at være på Gran Canaria, elsker den store strand, bølgerne, varmen og peberbøfferne på Piraten. Piraten er den eneste restaurant, som jeg har prøvet at spise på, og jeg kan næsten ikke tale om andet bagefter. Sovsen er tyk og smager meget specielt. Hvis man mærker godt efter, prikker den på tungen.

Det sker, at vi låner os til Sunwings tennisbane. Det er det, min far kalder det: at låne. Han har opdaget, at der er en dansk fyr, som bor på det samme værelse år efter år. Danskeren kalder sig selv for Bamse og bruger aldrig tennisbanen. Det er vi ret så sikre på, for Bamse har kun ét ben.

Hvis personalet spørger, om vi er gæster på Sunwing, slår min far ud med armene.

“Om vi er? Det er mig, der er Bamse,” siger han. Det virker hver gang.

Jeg aner ikke, hvor min far har sin info fra, men det er ham i en nøddeskal. Jeg elsker ham for det. Vildt charmerende og i højt humør, altid smilende. Det er hans ting. Han bytter tjenester og springer over, hvor gærdet er lidt lavere.

TIL SIDST OPGIVER vi Banevænget. Mig og Jannick på samme værelse duer bare ikke. Ikke længere. Min far har fundet et større hus, lige ovre på Otto Liebes Allé. Ligesom Banevænget er det en sidevej til Saltværksvej. Min far får hjælp af nogle håndværkere, han kender, men han sørger selv for størstedelen. Han er ret handy og uddannet VVS'er.

Mens istandsættelsen står på, skal vi bo hos min moster Gitte. Hun er alene med sin søn, som er mindre end mig, men større end Jannick. De har en lejlighed i noget, der ligger lige rundt om hjørnet og hedder Vægterparken. I dag ville nogen nok kalde Vægterparken for en ghetto, men hvad ved jeg? Jeg ved bare, at der er blå blink, røverier og slag i luften hver eneste aften.

Vores familie flytter ind på et værelse på 18 kvadratmeter. Det skal vi alle sammen bo i. Køkken, toilet og spisestue deler vi med min

møster og fætter, og jeg bryder mig virkelig ikke om det. Jeg er otte år, og jeg har det forfærdeligt. Hele tiden bliver der hakket på mig, og jeg reagerer, som jeg altid gør, når jeg føler mig trængt op i en krog. Jeg slår kontra og driller, og det går ud over min fætter. Vi ryger hele tiden i totterne på hinanden.

Det trækker ud i 10 lange måneder, og når jeg ser tilbage, må det have været helt vildt hårdt at få os prakket på. Især mig. Jeg er virkelig ikke skabt til så lidt plads. Hverken på eller uden for en fodboldbane.

Da det næsten ikke kan blive værre, går min mormor hen og dør. Det er sørgeligt, og min mor og min møster hænger med næbbet, og jeg ved ikke, hvor jeg skal gøre af mig selv i al den dårlige stemning.

Når jeg ikke kan eller vil sove, opsnapper jeg historier inde fra stuen. De voksne sidder og drikker gravøl, aften efter aften, mens de mindes min mormor. Før drak min mor med måde, men det gør hun ikke i sin søsters selskab. Snakken drejer over på min morfar. Han har været en stor kanon og gjort nogle helt sindssyge ting. I Anden Verdenskrig var han med i modstandsbevægelsen og bekæmpede tyskere, side om side med legender som Flammen og Citronen. De bombede skibe i havnen, saboterede togtransporter og alt muligt andet, der krævede kæmpestore nosser. Bagefter blev han cykelrytter og kørte med i seksdagesløbet i Forum. Han lyder som en fandens karl.

Nu er min mor bekymret for ham. Efter min mormors død er han flyttet ned i ferielejligheden på Gran Canaria. Dagene går med at lufte hund, køre cykel og tulle sangria. Det er noget med alle hans krigstraumer, tror jeg, men at drikke ligger til min familie. Især når noget nager, og især på min mors side. Det er ikke noget, jeg vil grave alt for meget i, men mange gør det. Drikker. Også mine forældre i perioder.

Jo mere nysgerrig jeg bliver, jo højere i skabene jeg kan komme, jo mere finder jeg. Der gemmer sig spiritus alle mulige steder. Som den dag, hvor jeg tror, jeg har opdaget en flaske æblejuice. Jeg skruer låget af for at balle den. Jeg når ikke så langt, for den stinker af sprut.

Jeg beslutter mig for, at jeg ikke gider drikke. Det siger jeg til mig

selv. Måske er det på dagen, hvor min morfar også dør. Han når kun at overleve min mormor i to år, så cykler han ud over et bjerg.

SELVOM VI KUN flytter en kilometer, skifter jeg fra Skottegårdsskolen til Korsvejens Skole. Det gør jeg lige før sommerferien mellem 1. og 2. klasse.

Jeg tror i årevis, jeg er blevet sparket ud fra Skotten, men det bliver jeg faktisk ikke. Det viser sig, at min far har været til en skole-hjem-samtale, hvor noget er gået galt. En lærer har sagt, at jeg nok fik for "lidt ilt ved fødslen", og det har fået min far op at ringe. Det forstår jeg godt, for hvad svarer man til den slags?

Han ved ikke, at det kan være noget, man bare siger uden at mene det bogstaveligt. Noget, som ikke altid skal tages 100 procent seriøst. Så han smækker med døren og melder mig ud af skolen. Sådan skal ingen tale om hans søn.

Ovre på Korsvejens Skole går der ikke lang tid, før min ustyrlighed bliver et emne. Jeg ryger hjem fra en lejr tur, fordi jeg har været helt umulig. Og jeg får vist også skylden for noget med en tegnestift på vikarens stol. Den del kan jeg ikke rigtig løbe fra, for det er jo mig, der har lagt den dér.

Jeg ved ikke, hvorfor jeg finder på så hjernedøde ting. Nogle gange er der meget kort fra tanke til handling. Eller som min dansklærer altid siger:

"Nicklas, du tænker ikke, før du taler."

Det kan hun have ret i, men hvad vil hun gøre for at hjælpe mig? Hvad skal jeg gøre med mig selv? Jeg behøver en reaktion, opmærksomhed, frisk luft, et eller andet. Det er umuligt for mig at sidde stille så længe, som der bliver forlangt af mig.

Så snart jeg er fyldt otte, kommer der en mand fra kommunen på besøg. Han følger mig rundt omkring. I skolen, til fodbold og på Otto Liebes Allé 16. Jeg glemmer hurtigt alt om ham, og efter nogle dage forsvinder han igen. Min mor forklarer mig, at manden er psykolog, og at jeg er blevet undersøgt for DAMP – det, der hedder

ADHD på lægesprog. Jeg ved ikke, hvad det alt sammen betyder, men psykologen mener ikke, at jeg fejler noget eller har DAMP.

“Du er bare en rigtig frisk dreng,” siger min mor til mig.

Hun er blevet medlem af skolebestyrelsen, og det bliver hun ved med at være, til jeg er færdig med 9. klasse. Jeg er ikke så dum, at jeg tror, hun med et trylleslag er blevet vildt interesseret i skolepolitik og den slags. Som med så meget andet gør min mor det for min skyld, og helt ærligt, så ligner det en god investering. Jeg føler mig ikke i fare for at blive smidt ud af Korsvejens Skole. Men det burde jeg måske, for jeg ryger hele tiden uden for døren. Og når det ikke er nok, ryger jeg videre op på kontoret, hvor vores skoleinspektør holder til. Hun hedder Grethe og er en lidt gammel dame. Men også ret i orden.

På et tidspunkt får hun fingrene i en af mine danske stile. Den handler om trolden Lille Ole. Trolden er hele tiden ude på noget, og det sker, at den går over stregen. Den ringer fx til brandvæsnet, selvom der ikke er ildebrand. Da brandmændene dukker op, kan de godt se, at Lille Ole ikke mente det på nogen dårlig måde, og så ruller de rundt på gulvet. Så meget griner de alle sammen. Men Lille Oles forældre giver ham alligevel stuearrest, for de kan ikke se det sjove i hans narrestreger. Efter en uge ringer Lille Ole også til politiet. Og politiet skal man ikke spøge med.

“Så gik det for alvor galt”, står der i stilen. “Han blev sat i fængsel, han blev løsladt 5.11. klokken 10, og så kom han hjem til sin mor og far, og lige siden den dag har han aldrig drillet.”

Stilen har min mor hjulpet mig med. Vi skriver den, da jeg selv får stuearrest. Og jeg tror, Grethe oppe på kontoret finder stilen helt vildt sigende for min væremåde som elev, for senere deler hun den gladeligt, når de danske journalister ringer og spørger om min skoletid.

Modsat Lille Ole er det dog svært for Lille Nicklas at lægge balladen på hylden. Det sker ikke lige fra den ene dag til den anden.

UDE FORAN DØREN til vores klasselokale snegler tiden sig af sted. Som regel kravler jeg op i vinduet på den anden side af gangen og ridser

mit navn i vindueskarmen. Andre gange falder jeg i søvn, fordi jeg næsten ikke har sovet om natten.

Det sker også, at jeg må pakke min skoletaske og smutte hjem for at tænke videre over min opførelse. Så bliver jeg trist og slæber mig hen til min fars skomagerbutik for at fortælle ham, hvad der er sket. Min far kender godt til det med at være en krudtugle, og som regel synes han, at det er synd for mig. Det er rart at mærke, at han på en måde forstår mig. Og ekstra rart, når han finder 30 kroner i kasseapparatet og sender mig over efter to pizzasandwiches på den anden side af Saltværksvej. Så sidder vi sammen og spiser og venter på den næste kunde i butikken.

I 6. klasse regner Gregers mig ud. Gregers er lærer, og det er en lettelse, at hans slags findes. Den her ældre dude med briller får mig til at føle mig en smule mindre håbløs.

Først har vi ham bare i idræt, og idræt er jo min hjemmebane. Igen: Jeg ved godt, det lyder arrogant eller overlegent, men sådan er det altså. Lige meget hvad vi spiller, rundbold eller basket, og hvem jeg ender på hold sammen med ... Vi rundbarberer de andre, og det gør måske, at mine klassekammerater bedre kan leve med mig resten af tiden.

En dag stopper vores matematiklærer, og så overtager Gregers undervisningen. Det ændrer alt. For første gang følger jeg frivilligt med i et fag, og så snart jeg sidder uroligt på stolen og siger noget sludder af ren og skær utålmodighed, sender han mig ud og spæne 10 gange rundt i gården, inden jeg må komme ind igen. Han ved bare, at jeg skal brænde en masse af for at kunne fungere oppe i hovedet.

Pludselig er jeg en af de bedste i klassen. Måske ikke i dansk eller engelsk eller historie, jeg har jo ikke superkræfter, men i hvert fald i matematik.

At plusse og minusse har aldrig været et problem, jeg er rimelig god til tal, men Gregers lærer mig at bruge dem til noget mere. Han lærer mig at dividere fra den ene dag til den anden. Sådan ... bum, der var den sgu! Det kommer lidt bag på mig, må jeg indrømme. Men så alligevel. Matematik er på mange måder noget med huller.

Ting, der opstår og kan udfyldes med den rigtige form eller det rigtige tal. Jeg kan se matematik for mig. Jeg kan ikke se nutids-r'er for mig. Det er to forskellige ting.

Gregers er den første, der ikke behandler mig som en dum dreng. I stedet finder han mig, hvor jeg er. Han vil have det bedste ud af alle, og jeg føler mig accepteret som mig selv. Det er så optur, at jeg sagtens kan tåle at få skældud af ham. Når Gregers hæver stemmen, for det gør han selvfølgelig, går jeg ikke i forsvarsposition. Så tager jeg mig endnu mere sammen. Det har han fortjent, at jeg gør.

Efter et år erstattes Gregers af en rigtig stivstikker i matematik. Typen, der går mere op i at lære mig regneregler end i at lære mig at regne. Jeg mister interessen på et splitsekund.

I idræt bliver Gregers ved med at være vores lærer. Heldigvis. Og han bliver ved med at være glad for mig. Men helt ærligt: I idræt er jeg svær ikke at elske.

Når jeg tænker tilbage, var han nok en forsmag af en slags. På de trænere, som jeg senere skal blive så glad for, at jeg vil gøre alt for dem. Dem, der har forstået, at jeg godt kan finde ud af at knokle igennem og give mig selv til sidste blodstråbe – stille op skadet, hvis det er det, der kræves. Så længe jeg ikke føler mig forkert. Hvis man omvendt råber mig ind i hovedet, nærmest før man har set mig i øjnene, er det en anden snak. Så bliver jeg svær, og svær er mit mellemnavn på Korsvejens Skole. Ikke kun i klasselokalet.

JEG GØR IKKE forskel på folk. Hvis jeg har lyst til at drille, kan alle i teorien stå for skud. Også dem fra de store klasser. Det sker, at min lillebror ser mig spæne rundt i skolegården med en hale af større drenge efter mig. De kan både være tre og fire år ældre. Omringer de mig først, får jeg også bank. Men af og til undslipper jeg. Min hurtighed kan de ikke tage fra mig.

Jeg husker et håndboldstævne i Amagerhallen, hvor vi møder de andre skoler på øen. Et hold med en del udenlandske drenge kaster så pivringe, at jeg bare står og griner, når de har bolden. Det ender med,

at der bliver ringet efter deres storebrødre, og pludselig er jeg i store problemer. Jeg bliver jagtet rundt på gangene og må have hjælp til at gemme mig under nogle skumgummipuder, der ligger i en ring omkring banen. Det er lige inden finalen, og da kampen fløjtes i gang, kommer jeg frem fra mit skjul. Vi vinder det hele og får medalje og pokal, mens den her rasende flok står og buher og råber, at de nok skal få fat i mig. Det giver mig et kick, når det lugter lidt af fare.

Selv har jeg aldrig været med til den slags. At stå og sparke løs på en eller anden tilfældig. Dér, hvor jeg vokser op, kan slåskampe være en okay måde at løse nogle ting på, men hvis det skal være, skal det være én mod én.

På skolen findes der nogle pænt sindssyge typer, og de skider på alt, der hedder fair play. En af drengene fra min parallelklasse har en storebror, der godt nok kun er 17 år, men han er allerede på prøve i en rockerklub. Da storebroren går ud af 10. klasse, får lillebroren så mange tæv, at det næsten ikke kan passe. Folk har virkelig ventet. De har sparet op.

Jeg har selv haft hans storebror på nakken, så jeg hjælper ikke. Det er der ikke nogen, der gør. Og det lærer mig en lektie. Hvis man skal være fræk, skal man huske at være det på en charmerende måde. Ellers falder hammeren med garanti.

MINE FORÆLDRE prøver at disciplinere mig, Men uden held. Det ender med, at min far kommer til at slå mig. Helt magtesløs giver han mig tre lammere, dung-dung-dung, mens vi står ude i hans værksted en dag. Skulderen bliver mere eller mindre følelsesløs.

Skomagerbiksen er for længst opgivet, og det er slut med pizzasandwich og trøstende ord. Jeg bebrejder ham ikke ligefrem. Jeg er vel fyldt 13, og det bliver bare ved med mine problemer i skolen. Min far slår mig ikke for at straffe mig, han slår mig i frustration. Jeg har fortjent det.

Ugen efter står vi der så igen. Jeg er blevet sendt hjem fra skolen med besked om at blive væk til næste mandag. Denne gang slår min

far ikke. Han får tårer i øjnene, bryder ud i gråd. Det er første gang, jeg ser ham græde over noget dårligt.

“Hvad fanden stiller vi op med dig?” spørger han.

“Jeg ved det ikke,” svarer jeg og kommer selv til at græde.

Det er første gang, vi græder på samme tid, og selvom det burde være en dårlig ting, gør det indtryk på mig. At jeg betyder så meget, at jeg kan gøre ham ægte ked af det.

Det er, som om en alvor går op for mig, og jeg retter lige så stille ind. Ikke på den måde, at jeg bliver til en mønsterelev eller noget. Jeg er stadig doven og kigger stadig efter mine venner, når vi har lektier for.

Måske lyder det ikke sådan, men min indre drillepind er begyndt at falde af på den. Lige så stille og roligt. Det har rykket et eller andet at se min far græde. Det går op for mig, at andre mennesker også har følelser. At jeg rent faktisk sårer dem. Det er en ny fornemmelse.

VENTIL

1992-2002

MÅSKE KAN DU genkende følelsen? Foran dig har du den her strand, hvor sandet strækker sig så langt og dybt, at det ligner et gult hav, før det blå hav begynder. Selvom bølgerne slår ind, trækker sig, slår ind, står brændingen og sitrer. På afstand ligner det bittesmå udsving på en kæmpe flade. Så stor føles stranden, da jeg er dreng på Gran Canaria.

Mange år senere – længe efter at min mormor og morfar er væk, og deres lejlighed er solgt – vender jeg tilbage og indser, at alt er skrumpet. Stranden virker mange gange mindre nu.

Men selvfølgelig hænger det ikke sådan sammen. Det er den anden vej rundt. Det er mig, der er blevet mange gange større. Den er jeg med på. Og selvfølgelig er det mig, der har set strande, der er mange gange større end dem på Gran Canaria. Den er jeg også med på.

Jeg har været der. Maldiverne, Barbados, Bahamas, Cairns, Cannes, Venice. Jeg har brugt hver en ferie, som har været inden for rækkevidde, til at rejse. Og selvom det kan lyde som en tilståelsessag, har jeg også brugt hver tænkelig undskyldning på at rejse noget mere. Selv når jeg ikke har haft ferie, men snarere var skadet, har jeg rejst så meget som overhovedet muligt. Ud og blive distraheret af verden.

Jeg tør godt påstå, at jeg er mere nysgerrig end de fleste andre fodboldspillere.

Måske handler det om noget andet end at rejse. Måske handler det også om at flygte. Når jeg er langt væk hjemmefra, mærker jeg det mindre. Alle stikpillerne, artiklerne og de tusindvis af kloge-åger, der fylder kommentarsporene med bemærkninger om mig og min karriere. Det er helt utroligt, hvad folk tror, de ved om mig – uden at vide det mindste.

Jeg har vænnet mig til det, det er en del af pakken, men jeg ville alligevel ønske, at det ikke behøvede at være sådan. At det af og til var okay at glæde sig over noget uden samtidig at blive mindet om, hvor meget jeg har smidt væk eller dummet mig. Der er altid mindst ét “men jeg har hørt, at Bendtner ...” eller “tænk lige, hvis Bendtner havde ...” involveret, når jeg læser med på internettet.

Det er, som om mine hatere helst vil glemme, hvor langt jeg er nået med alt, alt, alt for meget krudt i røven. Mens jeg endnu var teenager, spillede jeg uge efter uge for et af verdens 10 bedste hold. Og jeg har scoret 30 gange for det danske landshold, blandt andet til EM- og VM-slutrunder.

Så nej, selvfølgelig er jeg ikke komplet mislykket. Men chancerne, jeg fik, blev for dårligt udnyttet. Og alt det skal vi nok vende tilbage til. Det, jeg vil fortælle nu, er historien om mine første år som fodboldspiller. Om de helt unge år. Jeg er stadig så glad for det kapitel i mit liv, at jeg ikke vil ødelægge det med for meget negativitet. For jeg husker mig mest af alt som en glad dreng. Næsten altid gladere end alle andre. Især når jeg befandt mig inden for kridtstregerne.

Det er derfor, jeg ikke vil risikere den samme oplevelse på Banevænget, som jeg fik på stranden på Gran Canaria. Det er derfor, jeg har holdt mig væk, selvom det var mit hjem, indtil jeg var syv eller otte år gammel. Selvom det er en omvej på under fem minutter, når jeg alligevel er på vej fra lufthavnen.

Hvis bare jeg kan frede den sidste lille bid af min barndom, er der stadig noget at være glad for. Noget, jeg ikke behøver at fortryde. Noget, der ikke kan tages fra mig – lige meget hvor vild jeg kunne være,

og hvor svært jeg havde ved at sidde stille i skolen. Sådan foretrækker jeg det. Og derfor må jeg beskrive vores baghave, som jeg husker den på afstand. Jeg vender ikke tilbage og ser den med nogle øjne, der er blevet 27 år ældre. Den skal ikke forurenes.

DET ER EN septemberdag i 1992. To-tre måneder forinden har det danske landshold vundet EM i fodbold. Dem i børnehaven snakker om det. De voksne snakker om det. Alle snakker om det. Det forestiller jeg mig i hvert fald, at de gør. Men det rører mig ikke, for fodbold siger mig nul og niks. Jeg er fire år, og jeg går mest op i Turtles, Batman og narrestreger. Narrestregerne er mit speciale. På en tur den sommer har jeg præsteret at klippe bardunsnorene til en hel række af telte, så de kollapser, og vi må tage hjem før tid.

Det griner de voksne meget af. De har venner på besøg og sidder og hælder gin & tonics ned. Vennernes børn vil gerne spille fodbold. Jeg vil bare gerne lege, og hvis jeg kan give den gas med en rund tingest på foden, er det fint med mig. Vi spunser og vælter rundt i baghaven.

Der går ikke mange minutter, før Kim, min ven Chrilles far, kommer med et forslag:

“Hvis Nicklas ikke allerede går til fodbold, så bør I skynde jer at melde ham ind et sted.”

Ingen i min familie spiller fodbold. Min far har kørt noget seriøs gokart ovre ved Kløvermarken, og min mor har spillet håndbold og volleyball. Hun var vist pænt strid til det. Det er piger fra Tårnby, når de er gode til noget. Stride.

Men altså, mor og far har det sådan, at hvad som helst, der kan brænde mit krudt af, skal prøves. De forhører sig lidt og bliver enige om, at det skal være Tårnby Boldklub, hvor Chrille også spiller. Karstrup Boldklub er ellers en smule tættere på.

Træneren er en dame, og hun er mor til en af de andre drenge på holdet. Normalt samler jeg ikke efternavne op, men min mor bru-

ger det fra deres første møde. Jeg tror, hun ser en smule op til Anita Troest.

Der går ikke lang tid, så foreslår Anita, at jeg spiller med dem på fem og seks år i stedet for de andre på fire. Anitas yngste søn hedder Magnus og er et år ældre end mig. Han er klart den bedste på holdet, men så får jeg chancen som angriber og scorer hele tiden. Det er ikke særlig svært. Jeg bliver spillet eller tackler mig til bolden, og så løber jeg igennem forsvaret og sparker den forbi målmanden.

Det er ligetil og helt vildt sjovt. Mit hold jubler med mig, og jeg får næsten ingen klager for at gå selv. Tit ender det med, at modstanderne tuder, men heller ikke det skal jeg høre for. Jeg vokser i mine holdkammeraters selskab, og det føles naturligt. Alt giver mening. Fodbold. Det er det bedste spil, jeg har prøvet. Langt sjovere end ishockey og håndbold. Helt ærligt, så kan det slet ikke sammenlignes.

Når der ikke er træning, spiller jeg med mine venner. Vi smider vores trøjer i græsset og leger, at de er stolper. Hjemme i baghaven banker min far et par mål op til os. Bare sådan. For ham er den slags det nemmeste i hele verden. Han sætter også sit eget stakit op. Det bølger, og mange af de andre fædre begynder at kopiere det. Det praler han lidt med.

TÅRNBY BOLDKLUB kaldes også for Amagerkanerne. Den råder over en håndfuld græsbaner på Gemmas Allé. Klubben bliver mit yndlingssted i hele verden. Når jeg møder til træning, sker det, at jeg er ked af et eller andet i skolen, men så snart jeg har fået fodboldstøvlerne på, er bekymringerne børstet af mine skuldre. Et kvarter forinden kan jeg have været nede i kulkælderen, men på græsset forsvinder de mørke skyer. Som dug for solen. Så står jeg midt i det, sammen med de andre. Så skal vi udrette noget i flok. Som hold mod et andet hold. Et øjeblik uspoleret lykke rammer mig. Sådan er det stadig.

På banen er jeg ikke ham den skrupumulige Nicklas, på banen er jeg brugbar. Jeg er noget værd for andre. Men det kræver, at jeg får lov til at spille, lov til at deltage. At stå og glo på fodbold ude på

sidelinjen eller foran fjernsynet er slet ikke det samme for mig, og når det sker, bliver jeg indebrændt og utilpas. Det bør være mig, der løber rundt derinde.

Mine forældre er lettede. De kan mærke det. Endelig har de fundet noget, som er godt for mig, og de siger, at jeg nærmest ændrer personlighed. Mens andre går fra at være stille og rolige udenfor til at være rene bøller inde på banen, gør fodbold det stik modsatte for mig. Selvfølgelig brokker jeg mig over dommeren og den slags, men jeg sparker ikke folk ned, og jeg provokerer ikke for provokationens skyld.

Dagen før jeg begyndte til fodbold, lovede min morfar, at han ville give mig fem kroner for hvert mål, jeg scorer. Den ordning stopper han hurtigt. Det er ikke nogen god deal for ham, for jeg høvler kasser ind. 60-70 stykker per sæson.

Vores hold har mange gode spillere, deriblandt Magnus Troest og Niki Zimling, men de er alle et år eller to ældre end mig. Selvom vi er en lille klub, vinder vi det meste. Undtagen mod Rødovre. Rødovre har en meget hidsig og også ret dygtig type på holdet. Mike hedder han. Jeg hader at tabe, og mod ham er det ekstra slemt.

I 1996, da jeg er fyldt otte år, bliver vi københavnermestre i indendørs fodbold. Vi når også finalen i Anders And Cup. Det er det tætteste, man kommer på et DM i de små årgange.

Samme sommer er jeg for første gang på DBU's fodboldskole, og som sædvanlig bliver jeg rykket op for at spille med årgangene over. Til sidst er der straffesparkskonkurrence for alle 200 deltagere. Den vinder jeg.

Jeg elsker at tage straffe og brænder stort set aldrig. Mange sparker dårligere, når det ikke er træning. Jeg sparker bedre, når der er noget på spil.

VI SER MERE OG MERE til familien Troest. Jeg leger godt med Magnus og hans storebror Jonas, mens deres søstre er for små til rigtigt at kunne være med. På en sommerferie i Sydfrankrig er en af dem helt pjattet med at danse, og da alle andre finder det for pinligt at valse rundt

med en lille pige, tager jeg over. Vi svinger omkring, til det er langt over vores sengetid. Piger skræmmer mig ikke, de kan ikke gøre mig flov eller usikker. Det kommer aldrig til at ske, tror jeg.

Vores familier rejser meget sammen. Til campingpladser i Syd-europa og på skiferie i de svenske fjelde og østrigske alper. Anita og hendes mand, Jørgen, har en god indflydelse på mine forældre. De spiser sundt og drikker nærmest aldrig. Af og til sniger Jørgen sig på besøg hos min far og får sig en enkelt øl, men heller ikke mere end det. Den slags gør indtryk på mig og Jannick. De fleste af vores forældres venner kan godt lide at drikke.

Mens Anita står for fodboldtræningen, tager Jørgen sig af atletikken. De er begge i bestyrelsen for Amager Atletik Club, og min bror og jeg bliver meldt ind, så vi har noget at lave, når vi ikke lige er til fodbold eller spejder. Der går ikke mange uger, før vi sætter os på de fleste af klubrekorderne. Jannick tager sig af længde- og højdespring, mens jeg er den hurtigste på 60, 100 og 200 meter. Jeg sætter vistnok et par danmarkskrekorder, som siden er blevet overgået.

Jørgen viser mig en hel masse om balancepunkter, og hvordan mine fødder skal møde jorden, og mine arme skal holdes ind til kroppen. På den måde mindskes luftmodstanden, så jeg bedre stryger fremad. Teknikkerne sætter sig fast og holder mig hurtigere end de andre, også da jeg begynder at vokse amok.

Når jeg en håndfuld år efter støvsuger internettet for inspiration, er det sjældent specifikke fodboldspillere, som jeg vil efterligne. Det er mere lækre detaljer. Sådan noget med de 10 bedste frisparksmål, de 10 bedste solomål og de 10 bedste afleveringer. Men der er en undtagelse, for jeg har fået mit første idol. Ronaldo. Brasilianske Ronaldo!

Den dag i dag ser jeg ham som den bedste angriber i fodboldhistorien. Ham og Messi.

Ronaldo er en firstmover med sine finter, men det er ikke kun det. Det er hele hans pakke, der er noget ved. Jeg kan virkelig godt lide, at han forstår at nyde livet og konstant smiler, så alle kan se hans store hugtænder.

I Real Madrid anlægger Ronaldo sig en mindre kuffert på maven,

men det forhindrer ham ikke i at tørre sine modstandere. Eller måske gør det, for i sidste ende er det skaderne og ikke forsvarerne, der bliver hans stopklods.

Ronaldos antrit, eksplosionen, når han sætter i fart med bolden limet til støvlerne, er nærmest overjordisk, helt superhelteagtig, og jeg går i gang med at kopiere finterne. Én efter én.

Senere går det op for mig, at jeg aldrig kan blive som mit idol. Mit tyngdepunkt er allerede et andet. Jeg er meget højere, og mine ben vokser sig for lange til de bittesmå og frontale dansetrin, som han gang på gang snyder folk med. Men nogle af finterne bliver siddende. Så grundigt har jeg terpet dem. Trods alt.

DERHJEMME TALER vi ikke om fodbold. Ikke for alvor. Min far går ikke op i det, heller ikke Jannick, men af og til har min mor *Sportslørdag* kørende under madlavningen. Det er også hende, der fører scrapbog fra mine mange turneringer. Der er kamp hver weekend, og hele familien følger med mig rundt i landet.

Jeg bliver ved med at lave mange mål, og da flere af de andre på holdet vil flytte til Fremad Amager, foreslår min mor, at jeg prøver en tredje mulighed. Mine forældre har talt med Niki Zimlings far, og han anbefaler KB. Kim Brink, den tidligere elitetræner, skulle have en ny fodboldskole på vej, og kun de største talenter fra KB og B1903 – FCK's to moderklubber – kan komme i betragtning. Selvom vi flere gange har vundet over KB, har den landets førende ungdomsafdeling. Min mor mener, at jeg skal trænes af de bedste. Hun fortryder stadig, at hun ikke skiftede til et bedre håndboldhold, et vest for Amager, før hun blev teenager og sad fast i Tårnby.

Jeg er frisk på hvad som helst. Der må gerne til at ske noget nyt, og det gør der så også. På min 10 års-fødselsdag, den 16. januar 1998, krydser vi Langebro og tager hele vejen ud til Frederiksberg og Peter Bangs Vej.

KB's miniputter skal møde Avartha, og jeg får chancen i 2. halvleg. På et tidspunkt kommer en høj aflevering ind i feltet, og jeg når ikke

at tænke over, hvad jeg gør. Men på en eller anden måde får jeg sat af med samlede ben. I luften saksesparker jeg alt, hvad jeg kan. Jeg rammer bolden perfekt og kan dreje hovedet så meget, at jeg ser den sejle mod hjørnet længst væk. Siden har jeg scoret et par gange mere på samme måde, men ikke så perfekt som i min KB-debut.

Bagefter kommer træneren hen til mig. Han er ikke nogens mor eller far, ikke som i Tårnby, og under kampen har han råbt alt muligt, som jeg ikke forstod en skid af. Opmuntringer og forslag, tror jeg. Han giver hånd, som om jeg var en voksen.

“Hvis du har mod på at flytte klub, er du velkommen,” siger han og præsenterer sig som Søren Belling.

Det vil jeg gerne tage imod. Det hele er meget større, og det passer mig fint. Der burde være plads nok.

Samme sommer skal Danmark til VM for kun anden gang i historien. Brasilien og Ronaldo er med, og min helt skal møde Danmark i kvartfinalen. I runden før har Ebbe Sand lavet et virkelig flot mål på Michael Laudrups geniale aflevering, og selv jeg jublede hjemme foran fjernsynsskærmen. Alligevel ved jeg ikke, hvem jeg holder mest med. Når Brasilien laver flotte mål, er det ikke noget, man taler om. Brasilien laver altid flotte mål.

Danmark taber, men kun med 3-2, og jeg sidder faktisk og ærgrer mig lidt. På den anden side er ham Rivaldo-gutten fuldstændig fra en anden planet, og to gange overlister han Schmeichel med snedige skud. Når alt kommer til alt, er det godt nok. Rivaldo, Ronaldo og de andre brasilianere har chancen for at blive verdensmestre. Det har jeg svært ved at forestille mig, at Danmark kan blive.

SØREN, MIN TRÆNER i KB, har rykket mig op, ligesom jeg blev i Tårnby. Det betyder, at mine holdkammerater er op til to år ældre end mig. Det kan man godt se, for flere af dem er i puberteten, mens jeg er lille og spinkel.

Miljøet er benhårdt, og jeg smager min egen medicin, den fra skolegården. I badet er det mig, de andre strinter på, og da de opdager,

at jeg går i min kusines aflagte cowboybukser – et mærke, der hedder Miss Sixty – kan de slet ikke styre sig. Jeg bliver kaldt rigtig mange ting. Svans, homo, dukkebarn, prinsesse og den slags. Svans er nok det hårdeste, man kan sige til hinanden i de år.

Pludselig er jeg ikke længere den frække dreng i klassen. Jeg er ham, de andre driller, og ingen holder sig tilbage. Der er spillere fra hele Storkøbenhavn og ingen positiv særbehandling, ingen beskyttelse. Det er ikke som hjemme i smørhullet, hvor alle kender hinanden. Rich kids fra Frederiksberg og fra Hellerup, flygtningedrenge fra Nørrebro, nøglebørn fra forstæderne. Og alt derimellem. Der er mange ballademagere, og min facon stikker ikke ud, som den plejer at gøre. Den bliver overgået.

En dag kommer jeg ind fra banerne og kan ikke finde mit skifte-tøj. Til sidst er der en, der viser mig, hvor det er. Det er blevet smidt i en skraldepose, pisset på, og til sidst er der bundet en knude.

Jeg lader posen falde til gulvet og løber ud af omklædningsrummet. Da jeg får øje på min mor på parkeringspladsen, tudbrøler jeg allerede. Hun bliver virkelig gal og ringer med det samme til Søren. Jeg sidder på sædet ved siden af og tørrer mine øjne, mens hun skælder ud. Det er ikke ret tit, at min mor hidser sig op på den måde, og det gør indtryk på den venlige Søren. Til næste træning uddeler han advarsler til alle, der har haft noget med overpisningen at gøre. Han ringer også hjem til deres forældre.

“Hvis I så meget som tænker på den slags igen, er I færdige med at spille på mit hold,” siger han til de andre drenge. “Er det forstået?”

Det er forstået. Flere af mine holdkammerater får en smule ondt af mig. De påtager sig i hvert fald rollen som min beskytter. Især inden for kridtstregerne, hvor flere og flere af vores modstandere spiller på deres større fysik.

LEDEREN AF omklædningsrummet hedder Nino. Han er vores målmand og totalt fremme i skoene. Hans familie er flygtet fra borgerkrigen i Jugoslavien, og han har en kæmpenæse og en kæmpeslante,

som der allerede er hår på. Mange år senere, mens jeg træner med landsholdet på Malmø FF's baner, dukker han op og prikker mig på skulderen.

“Kan du huske mig?” vil han vide.

“Du ligner dig selv, selvfølgelig kan jeg det,” svarer jeg.

“Okay,” fortsætter han så. “Du må fandeme undskyldte for dengang. Jeg håber ikke, du er vred eller noget.”

Jeg siger til Nino, at det er helt fint. Jeg siger ikke, at jeg ved, hvordan han har det. Men det ved jeg. Hvor mange skolekammerater ville jeg ikke ønske, at jeg kunne stikke en personlig undskyldning? Mange.

Man får ikke respekt ved at sladre om de andre. Man får respekt, når man viser sig uundværlig. Så det beslutter jeg mig for at være. Jeg vil ikke være kendt som en stikker. Jeg vil ikke ligne én, der ikke kan klare mosten. I omklædningsrummet opfører jeg mig lige så kækt og lillebroragtigt, som jeg hele tiden har opført mig. Og på banen scorer jeg flere mål end nogensinde.

Jeg vil være ham, som gør en forskel, og det næste stykke tid misser jeg ikke en træning. En dag min mor skal køre mig, er hun så forsinket, at jeg mister tålmodigheden. Men jeg har ingen penge at købe en 2-zoners billet for, så i stedet hopper jeg på cyklen og okser i røven på bussen. Med tungen hængende ud af halsen følger jeg den gennem København og ud til Frederiksberg.

Det er historien om Nicklas på to år om igen. Ham, der stak af fra vuggestuen og stæsedede hele vejen ned til lyskrydset på Saltværksvej.

MIT FØRSTE DM bliver spillet i Næstved i 1999. Landets otte bedste lillepoothold er samlet, og i semifinalen møder vi Brøndby. Vi kommer bagud med 2-1, før jeg får gang i noget. Jeg husker det ikke i detaljer, kun at jeg spiller fuldstændig sindssygt. Jeg laver fire kasser i streg, så kampen ender 5-2 til os. 300-400 tilskuere klapper mig ud med fem minutter tilbage, og KB's interne blad fremhæver mig som en spiller, der skal holdes seriøst øje med.

Jeg scorer også i finalen mod AGF – dribler uden om deres målmand og lægger bolden ind med mit venstreben, som aldrig har været lige så godt som det højre, men godt nok til at kunne tæmme og kontrollere bolden.

Det er nok til guldet, og selvom jeg var bedre mod Brøndby, får jeg pokalen som finalens bedste spiller. Stævnets bedste spiller bliver Danilo Arrieta, som få år efter flytter til Valencia for at spille.

På banen gør jeg en forskel. Den slags rykker ved noget i en drengeflok. Så er man mere end en lille lort fra Lorteøen. Så er man pludselig helt okay.

Mine konkurrenter til de to angrebspladser er Fosu Boateng og Mads Torry fra årgang 1986. De er slet ikke dårlige, og på fysikken er Torry foran mig, ingen tvivl om det. Han er højere og har større muskler.

Til træning pumpes der bolde op på os. Knaldhårde afleveringer. 10-20-30-40 ad gangen. Det gælder om at gøre sig så bred og klippeagtig, at man kan tæmme kuglen med en 15 kilo tungere forsvarer på ryggen, skille sig af med bolden igen, løbe i position og afslutte. Det bliver jeg ret god til, og i de store kampe bliver jeg ved med at levere varen.

Problemet opstår, når modstanderne er decideret dårlige. Så forsvinder jeg fuldstændig. Det giver Søren Belling grå hår i hovedet. Han siger, at jeg gør det svært for ham. At han ikke kan hjælpe, hvis jeg ikke giver mig 100 procent. Hver gang. At det skaber misundelse, når jeg får længere snor, end de andre ville få.

Jeg kan rigtig godt lide Søren, så jeg prøver at sætte mig op, men det lykkes ikke altid. Hold som Vestia fra Sydhavnen slukker mig helt. Det må jeg indrømme.

Jo længere vi rejser, jo mere tændt bliver jeg. Når vi spiller DM eller pokalfinale eller turneringer i Holland, Frankrig og Sverige, har jeg mål i støvlerne, og hvis der er utilfredshed med mig, så mærker jeg den ikke for alvor. Jeg føler mig mere og mere som en del af flokken. Også uden for banen.

Da jeg er fyldt 13, tager vi til Gothia Cup i Gøteborg. Vi kører

med sporvogn mellem herberget og banerne, og på sæderne ved siden af sidder nogle norske piger, der er en smule ældre.

Engelsk er ikke ligefrem min hjemmebane, men det stopper mig ikke.

“Why don’t you come home to my... lejlighed?” spørger jeg dem.

Hele holdet flækker af grin, men en af pigerne bider faktisk på og begynder at skrive store kærlighedserklæringer til mig. Mange år senere kan Søren Belling stadig finde på at minde mig om det. For mig er det mere eller mindre business as usual. Lige så længe, som jeg har fundet piger interessante, har jeg forsøgt at komme i kontakt med dem. Og nogle gange går det bedre end andre. Sådan er det.

MÅSKE HANDLER mit plageri om, at min far har været skomager. Jeg er træt af sammenlappede fodboldstøvler. De skal altid se ud, som om de er splinternye. En dag finder Puma på at lave en model, der ikke bare er sort, men grøn. Turtlesgrøn. Det er sådan cirka den bedste idé nogensinde. Dem må jeg bare eje, og jeg plager min mor, til hun overgiver sig.

Jeg bliver stilbevidst. Tøjet skal være Evisu eller Le Coq Sportif, og mit hår ændrer form og farve. Fra måned til måned. Dreadlocks, striber, mønstre. Sort, rødt, hvidt. Jeg er det meste igennem.

Efter en turnering i Jylland kåres jeg som den bedste spiller. Præmien er en af Brian Laudrups Ajax-trøjer, men jeg gider den slet ikke. Jeg kan ikke få mig selv til at gå med noget så skrækkeligt, og jeg ender med at tape navnet over, så der kun er et 10-tal tilbage.

Brian Laudrup er en dygtig nok spiller, ingen tvivl om det, men han inspirerer mig ikke. At skulle beundre en spiller, alene fordi vi kommer fra det samme land ... Den slags virker helt fjollet på mig. Det handler sikkert om flere ting. Jeg er jo blevet ægte FCK-fan. Søndag efter søndag tropper jeg op på Nedre C med Morten fra KB. Her skråler vi med på linjer som “Det er søndag, klokken den er kvart i bold, jeg tager FC-trøjen på, og selvom tøsen tigger om et søndagsknold, så siger jeg nej, nu må jeg gå.”

Jeg elsker den sang, elsker klubben og fællesskabet. Og derfor er det også pænt umuligt at bære den trøje, som Brian Laudrup forlod FCK for – uden nogensinde at have ofret sig.

Hjemme på mit værelse hænger der kun udlændinge. Totti, Ronaldo og Romário. Og så selvfølgelig Thierry Henry og Robert Pirès fra Arsenal. Henry er en målmaskine, og Pirès har jeg lige fået øjnene op for. Han er fra Frankrig og en slags altnuligmand på midtbanen. Hans flow – den måde, som han er i bevægelse på – ser enormt overlegent ud. Jeg vil gerne kunne føre bolden frem, som Pirès gør, og hvis jeg ikke skulle være angriber, ville jeg spille med hans frihed.

En anden af væggene er plastret til med Pamela Anderson og alle mulige damer, som jeg har fundet i pornoblade eller printet ud fra internettet. Nogle af dem er helt nøgne, vi snakker den virkelig dyre, og det får min far til at sende lange blikke. En aften kommer han ind med de her små gule post-it-sedler. Én efter én sætter ham dem over deres private dele. Ren censur.

“Du kan simpelthen ikke byde din mor at skulle se på den slags,” siger han.

Vi er begge helt færdige af grin. Jeg forstår ham jo godt. Det går nok ikke. Det har min mor ikke fortjent.

Da jeg bliver konfirmeret, giver mine forældre mig Pirès' originale Arsenaltrøje. Nummer 7. Hans autograf står endda på den. Det er Benny Nielsen, som har tryllet. Benny Nielsen er tidligere fodboldspiller, nu scouter han talenter. Blandt andet for Arsenal. Jeg kan godt lide Benny, for han spiller ikke Karl Smart, når han dukker op til vores kampe og kigger på.

Min far og ham snakker en del sammen. Den gamle er blevet vores holdleder, og det gør han vist helt okay. Det er, som om min far har fundet sin plads. Som om han godt selv ved, at han ikke er den store fodboldeksperter. Den del overlades til Søren Belling, mens mine forældre tager sig af alt det praktiske. Transport, skiftetrøjer, drikkedunke og den slags.

Af og til råber modstanderholdets fædre efter mig. Så råber jeg

igen. “Hold din fede kæft!” og sådan noget. Det har min far det helt fint med. Af og til råber han ligefrem med. “Ja, hold så din fede kæft!”

Det er den sommer, sommeren 2002, at en ny dansk rapduo bryder igennem. Nik & Jay, som skider på janteloven og rapper om succes, før de egentlig har den. Jeg synes, det er okay musik, hverken mere eller mindre. Men alle mine venner siger, at jeg burde være det tredje medlem. På en måde har de sikkert ret. Jeg skider også på janteloven og siger det højt. Jeg går i det tøj, jeg har lyst til. Og jeg har tænkt mig at blive en stjerne. Det er helt sikkert planen.